

Arrest

nr. 263 393 van 8 november 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plasky Square 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Isfahan/Iran en bent u van origine Fars. U bent geboren als een sjiitische moslim. U woonde met uw gezin te Isfahan samen met uw ouders, uw broer A. (...) en uw broer J. (...) en zijn gezin. Sinds 1389 (Perzische kalender, omgezet naar westerse kalender 21 maart 2010 tot 20 maart 2011) baatte u samen met uw broers M. (...) en A. (...) een restaurant uit in Isfahan. In 1395 (21 maart 2016 tot 20 maart 2017) vertelde Mu. M. T. (...), een neef van uw neef Ma. (...), u dat hij een christen was. Omdat Mu. (...) zo overtuigend kon vertellen werd uw interesse in het Christendom gewekt. In azar 1397 (november/december 2018) was u in uw

restaurant toen Mu. (...) u voor de eerste keer vroeg of hij in de leegstaande woning van uw vader een huiskerk mocht organiseren. De huiskerk die hij eerder frequenteerde was immers door de huisbaas ontdekt waardoor hij op zoek was naar een nieuwe locatie. U weigerde omdat u dit te gevaarlijk vond. Mu. (...) vroeg u nadien nog 3 à 4 keren om de leegstaande woning van uw vader te mogen gebruiken maar u bleef dit weigeren. In esfand 1397 (februari/maart 2019) werd uw zoon, P. (...), ziek en diende hij gehospitaliseerd te worden in het Zahedi ziekenhuis te Isfahan. Uw zoon was één week gehospitaliseerd toen u toevallig met uw wagen de kerk 'Vank' passeerde. Op dat moment besloot u te bidden tot Jezus. U vroeg hem vanuit de grond van uw hart uw zoon te genezen. Hierna ging u naar huis. Diezelfde avond belde uw schoonzus die in het ziekenhuis was u op. Zij wist u te vertellen dat de koorts van uw zoon gezakt was. De dag nadien zei de dokter u in het ziekenhuis dat de verbetering van de medische toestand van uw zoon wel een mirakel leek. Omdat u ervan overtuigd was dat Jezus uw zoon genezen had, vatte u het plan op om de woning van uw vader toch te laten gebruiken door Mu. (...). U ging bij uw vader de sleutel van de woning vragen zonder hem te vertellen over uw plannen. De tweede week van farvardin 1398 (maart/april 2019) vertelde u Mu. (...) dat hij de woning van uw vader kon gebruiken als huiskerk omdat uw zoon genezen was dankzij Jezus Christus. Op 17 of 18 farvardin 1398 (6 of 7 april 2019) vroeg Mu. (...) of u in de huiskerk zou komen getuigen over de genezing van uw zoon wat u de daarop volgende zondag ook deed. U ging in ordibehesht 1398 (april/mei 2019) een tweede keer naar de woning om er de airconditioning te herstellen. Op dit moment was er een huiskerkdienst bezig. Op 24 of 25 khordad 1398 (14 of 15 juni 2019) toen u inkopen voor uw restaurant aan het doen was, belde uw schoonzus Av. (...) u op en zei u dat agenten van het Ettelaat (ministerie van informatie) uw woning waren binnen gevallen. Tijdens deze inval vertelden de agenten aan uw echtgenote dat u een huiskerk had en u daar predikte. Hierop belde u naar Ma. (...) die u op straat oppikte. U vertrok samen met Ma. (...) naar het dorp Dargan. Toen u onderweg was naar Dargan vernam Ma. (...) telefonisch van Av. (...) dat uw vader bij de inval van het Ettelaat was meegenomen. In Dargan verbleef in u 1 à 2 dagen in een vakantiehuis van uw neef Ma. (...). Vandaaruit ondernam u een vier dagen durende reis naar Turkije waar u op 31 khordad 1398 (21 juni 2019) aankwam. Vanuit Turkije vertrok u, na enige tijd, naar België waar u op 12 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. In dey 1398 (december 2019/januari 2020) en bahman 1398 (januari/februari 2020) viel het Ettelaat (ministerie van informatie) de woning van uw schoonouders binnen waarbij er telkens een huiszoeking werd verricht en er naar uw verblijfplaats werd gevraagd. Op 22 of 23 bahman 1398 (11 of 12 februari 2020) was er een uitvaartplechtigheid voor uw overleden schoonvader. Onbekenden vroegen er aan een neef van uw echtgenote, Mo. (...), waar u was. Rond april/juni 2020 staken onbekenden de garage van uw woning in brand, uw broer A. (...) legde hieromtrent een verklaring af bij de politie in Iran. Rond november 2020 werd uw zoon op een opleidingscentrum benaderd door het Ettelaat die hem vroeg waar u was en kreeg uw echtgenote een telefoon waarin zij bedreigd werd en waarbij haar verteld werd dat u diende terug te keren naar Iran of dat er anders gevolgen voor haar zouden zijn.

In België wou u naar een kerk gaan maar dit lukte aanvankelijk niet omwille van de coronamaatregelen. Zodra u de kans kreeg, ongeveer 5 à 6 maanden na uw aankomst, ging u voor de eerste keer naar een kerk in Turnhout. Sindsdien gaat u elke zondag naar deze kerk.

Ter staving van uw verzoek legt u uw shenasnameh (boekje burgerlijke stand), uw huwelijksakte, een kopie van uw melikaart (nationale kaart), uw Iraans rijbewijs, een kopie van de eerste twee bladzijden van uw paspoort, een kopie van de shenasnameh van uw zoon P. (...), een kopie van de shenasnameh van uw echtgenote, een kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader, een kopie van de eigendomsakte van uw woning in Iran, een kopie van de eigendomsakte van het gebouw dat in Iran als huiskerk gebruikt werd, foto's van een door vuur en rook beschadigd voertuig in een garage, een kopie van een psychologisch attest uit Iran in het Farsi over uw echtgenote die een psychische ziekte kreeg omwille van een inval van de politie in Iran, foto's van uw reddinggebed in België, een kopie van een attest van de kerk in Turnhout d.d. 4 augustus 2020 waarin staat dat u deze kerk frequenteert, een kopie van een attest van de kerk in Turnhout d.d. 3 december 2020 waarin staat dat u omwille van de coronamaatregelen nog niet gedoopt werd, een foto genomen in Turkije toen u naar België reisde waarop een twaalfstal mannen in een kamer te zien zijn en een usb-stick waarop bijkomstig foto's en video's van de rouwplechtigheid van uw overleden schoonvader, een film die tijdens uw reis naar België werd gemaakt en waarop vluchtelingen op zee en vluchtelingen die in een bosje slapen te zien zijn en een filmpje over een door vuur en rook beschadigd voertuig dat in een garage staat.

Na afloop van de persoonlijke onderhouden maakte u via uw advocaat nog opmerkingen over op de notities van de persoonlijke onderhouden d.d. 4 december 2020 die naar u werd verstuurd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijke onderhouden dat u omwille van de miraculeuze genezing van uw zoon in esfand 1397 (februari/maart 2019) de woning van uw vader ter beschikking stelde aan Mu. (...), zodat deze er een huiskerk kon in organiseren (CGVS 1, p13). Bij de DVZ rept u echter met geen woord over deze miraculeuze genezing van uw zoon. U verklaarde er enkel dat u geïnteresseerd raakte in het protestantisme door een kennis van u die Mu. (...) heette (CGVS-vragenlijst opgemaakt bij de DVZ; vraag 3.5). Nochtans was de genezing van uw zoon voor u de directe aanleiding waarom u Mu. (...) een woning liet gebruiken om er een huiskerk in te organiseren (CGVS 1, p13) en leidde het ontdekken van deze huiskerk uiteindelijk tot uw vlucht uit Iran (CGVS 1, p13-15). Meer nog, de miraculeuze genezing van uw zoon was voor u de rechtstreekse aanleiding voor uw bekering tot het christendom (CGVS 2, p5). Dat u de miraculeuze genezing van uw zoon niet bij de DVZ vermeldde, terwijl dit zowel leidde tot uw vlucht uit Iran als tot uw bekering tot het Christendom ondermijnt danig de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas uit Iran en uw latere bekering tot het Christendom in België. Bovendien legde u, ondanks dat er u hiernaar gevraagd werd, geen enkel bewijs van de ziekenhuisopname van uw zoon voor, hoewel uw zoon een week in het ziekenhuis werd opgenomen en er een bloedtransfusie onderging (CGVS 1, p11-12 + CGVS 2, p16).

Voorts dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande uw interesse in het christendom zou gewekt zijn toen Mu. (...) u in 1395 (21 maart 2016 tot 20 maart 2017) vertelde dat hij bekeerd was tot het Christendom (CGVS 1, p21) en u nadien naar aanleiding van de genezing van uw zoon uw hart aan Jezus gaf (CGVS, 2, p5), u in Iran nooit enige informatie over het Christendom trachtte in te winnen (CGVS 2, p6-7). In uw schriftelijke opmerkingen op uw persoonlijke onderhoud d.d. 4 december 2020 beweerde u weliswaar dat u dacht dat de vraag of u naar informatie zocht omtrent het Christendom in Iran handelde over de situatie voor de genezing van uw zoon. Dit blijkt echter niet uit uw verklaringen hieromtrent afgelegd voor het CGVS. Immers, zo kon u niet vertellen hoe Mu. (...) in contact was gekomen met het Christendom en wist u niet wanneer Mu. (...) zich bekeerd had noch wist u wanneer hij gedoopt was (CGVS 1, p22), wat er duidelijk op wijst dat u deze zaken niet gevraagd heeft aan Mu. (...), noch voor noch na de genezing van uw zoon. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u - naast een éénmalige getuigenis over de genezing van uw zoon in de huiskerk (CGVS 1, p14) - ook geen enkele christelijke activiteit had in Iran (CGVS 2, p6). Hoewel u éénmaal aan Mu. (...) om een bijbel zou gevraagd hebben (CGVS 2, p6), deed u blijkbaar geen andere pogingen om een bijbel te bekomen. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat er bijbels in het Farsi – zij het in beperkte mate – kunnen gekocht worden in Iran. Dat u zich niet informeerde bij Mu. (...), u geen enkele christelijke activiteit had en u verder nergens informatie opzocht over het Christendom toen u nog in Iran was (CGVS 2, p6), dit terwijl u nochtans uw hart aan Jezus zou gegeven hebben na de genezing van uw zoon (CGVS 2, p5), maakt uw interesse in het Christendom niet aannemelijk.

Aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de miraculeuze genezing van uw zoon en de daaruit voortvloeiende interesse in het christendom en deze zaken voor u de aanleiding vormden om uw vaders huis ter beschikking te stellen aan Mu. (...), kan er bijgevolg ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat u daadwerkelijk dit huis ter beschikking stelde noch aan de problemen die u ten gevolge hiervan kende. Dat er hieraan geen geloof kan gehecht worden blijkt bovendien uit het feit dat u – niettegenstaande uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk op de hoogte was van de gevaren – totaal niet op de hoogte was van eventuele veiligheidsmaatregelen die zouden genomen zijn in de huiskerk. Gevraagd naar eventuele veiligheidsmaatregelen repliceerde u immers dat Mu. (...) u louter had meegedeeld dat hij voorzichtig en waakzaam zou zijn. U wist echter niet wat hij hiermee bedoelde noch heeft u het aan Mu. (...) gevraagd (CGVS 2, p8).

Voorts dient een ernstige tegenstrijdigheid te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS). Zo verklaarde u voor de DVZ dat u de dag voordat er agenten bij uw thuis kwamen reeds vernomen had dat er mensen door de Iraanse autoriteiten waren opgepakt en er sommigen konden weglopen (CGVS-vragenlijst; vraag 3.5). Ook tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat uw neef Ma. (...) u op 24 of 25 khordad 1398 (14 of 15 juni 2019) in de late namiddag opbelde met de melding dat de politie de huiskerk ontdekt had waarbij er een aantal mensen werden opgepakt en de rest kon vluchten. Ma. (...) vertelde u tevens

dat u zich geen zorgen hoefde te maken. De dag nadien, toen u aankopen aan het doen was voor uw restaurant werd u gebeld met de melding dat het Ettelaat uw woning was binnengevallen (CGVS 1, p14-16). Geconfronteerd met deze verklaringen tijdens uw tweede onderhoud ontkende u echter plotsklaps dat Ma. (...) u ooit ingelicht had over de ontdekking van de huiskerk en verklaarde u uitdrukkelijk dat u hierover pas op de hoogte werd gesteld toen het Ettelaat uw woning binnenviel (CGVS 2, p9). Tevens verklaarde u uitdrukkelijk dat u nooit heeft vernomen dat er iemand uit de huiskerk gearresteerd werd (CGVS 2, p11). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen die u zowel tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud als bij de DVZ aflegde, ontkende u deze volledig (CGVS 2, p9 + p11). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid.

Daarenboven wist u niet of er reeds een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart en of u reeds bij verstek veroordeeld werd in Iran en raadpleegde u geen advocaat of uw familie om dit te weten te komen (CGVS 2, p11). Voorts zou u ongeveer zes maanden na de ontdekking van de huiskerk via Ma. (...) vernomen hebben dat Mu. (...) kon ontsnappen en met zijn echtgenote naar Turkije vluchtte. U kon echter niets vertellen over de reden dat Mu. (...) moest vluchten, waar Mu. (...) zich bevond toen de huiskerk ontdekt werd, of er toen een sessie doorging in de huiskerk of hoe de ontdekking van de huiskerk geschiedde (CGVS 2, p10-11). Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Dat aan uw interesse in het christendom en uw daaraan gelinkte problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa.

Dat u bovendien bij de eerste mogelijkheid die zich voordoet - omwille van de coronamaatregelen situeerde zich dit vijf of zes maanden na uw aankomst in België - reeds een kerk bezoekt (CGVS 2, p12) en u dit kerkbezoek linkt aan uw interesse die u voor het Christendom in Iran kreeg (CGVS 2, p5), terwijl uw interesse in het Christendom in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan / actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u sindsdien wekelijks naar de kerk gaat en er allerhande activiteiten uitvoert (CGVS 2, p12-13), toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van interesse in het christendom in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Bovenstaande vaststellingen betreffende uw ongeloofwaardige bekering worden tot slot bevestigd doordat u niet eens wist wat er gevierd wordt met Pasen. Nochtans is Pasen het christelijke feest bij uitstek, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd. Dat u er zelfs niet eens in slaagde om Pasen correct te duiden, tast nogmaals de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsovertuiging fundamenteel aan.

Wat betreft uw Facebookprofiel ([https://www.facebook.com/j\(...\)](https://www.facebook.com/j(...))), waar u beweert christelijke boodschappen op te posten (CGVS 1, p5-6), kan worden opgemerkt dat bij een raadpleging van uw facebookprofiel op 15 oktober 2020 er openbaar slechts één post op uw account te vinden was en het een foto van u zelf betrof waarbij er geen enkele verwijzing naar welke religie dan ook te vinden was (outprint wordt toegevoegd aan administratieve dossier). Dat er bij de raadpleging van uw facebookaccount op 17 december 2020 zichtbaar wordt dat u vier christelijke afbeeldingen hebt gepost waarvan de eerste dateert van 28 oktober 2020, vijf dagen na uw eerste onderhoud doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Bovendien hebt u geen concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw religieuze activiteiten/bekering in België (CGVS 2, p15).

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Uw shenasnameh, de kopie van uw melikaart, uw huwelijksakte, uw Iraans rijbewijs, de kopie van de eerste twee bladzijden van uw paspoort, de kopie van de shenasnameh van uw zoon P. (...), de kopie van de shenasnameh van uw echtgenote, de kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader, de foto's en video's van de rouwplechtigheid van uw overleden schoonvader en de kopie van de eigendomsakte van uw woning in Iran en de kopie van de eigendomsakte van het gebouw dat zou gebruikt zijn als huiskerk tonen de identiteit, burgerlijke staat van u en uw familie, uw adres in Iran en het feit dat uw familie in het bezit is van een tweede verblijf aan. Deze zaken worden door het CGVS niet betwist. De foto's en het filmpje van een beschadigd voertuig, en het psychologisch attest van uw echtgenote zijn enkel bewijskrachtig indien zij kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Wat betreft de foto's van uw reddinggebed, de kopieën van attesten van de kerk in Turnhout d.d. 4 augustus 2020 en d.d. 3 december 2020 dient er gesteld te worden dat deze geenszins aantonen dat er bij u sprake is van een waarachtige bekering tot het Christendom. De usb-stick waarop bijkomend twee filmpje van vluchtelingen en een foto uit Turkije staat, geven louter een indicatie van uw reisroute van Iran naar België, niets meer en niets minder.

De door u gemaakte opmerking op het persoonlijke onderhoud d.d. 4 december 2020 werd hierboven reeds besproken. De overige door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijke onderhoud bevatten verder geen inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de "algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel". Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij verklaart dat zij Iran is moeten ontvluchten wegens problemen met de Iraanse autoriteiten omwille van haar interesse in het christendom. Evenwel worden in de bestreden beslissing verschillende vaststellingen gedaan die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij in Iran interesse kreeg in het christendom en de hieraan gelinkte problemen. Vooreerst wordt door verwerende partij vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de miraculeuze genezing van de zoon van verzoekende partij en de daaruit voortvloeiende interesse in het christendom en dit aangezien (i) verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over de miraculeuze genezing van haar zoon, nochtans de directe aanleiding waarom zij Mu. een woning liet gebruiken om er een huiskerk in te organiseren en daarenboven voor haar de rechtstreekse aanleiding voor haar bekering tot het christendom; (ii) verzoekende partij geen enkel bewijs van de ziekenhuisopname van haar zoon voorlegde, hoewel haar zoon een week in het ziekenhuis werd opgenomen en er een bloedtransfusie kreeg; (iii) verzoekende partij in Iran nooit enige informatie over het christendom trachtte in te winnen; (iv) verzoekende partij, naast een éénmalige getuigenis over de genezing van haar zoon in de huiskerk, ook geen enkele christelijke activiteit had in Iran; en (v) verzoekende partij, hoewel zij éénmaal aan Mu. om een bijbel gevraagd zou hebben, geen andere pogingen deed om een bijbel te bekomen. Door verwerende partij wordt dan ook de pertinente bemerking gemaakt dat, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de miraculeuze genezing van haar zoon en de daaruit voortvloeiende interesse in het christendom en deze zaken voor verzoekende partij de aanleiding vormden om haar vaders huis ter beschikking te stellen aan Mu., er bijgevolg ook geen geloof meer gehecht kan worden aan het feit dat zij daadwerkelijk dit huis ter beschikking stelde noch aan de problemen die zij ten gevolge hiervan kende. Bovendien wijst verwerende partij nog op verschillende onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in haar verklaringen die het ongeloofwaardig karakter van haar bewering dat zij haar vaders huis ter beschikking stelde aan Mu. om er een huiskerk te organiseren en de hieraan gelinkte problemen bevestigen. Meer bepaald wordt er in dit verband op gewezen dat (i) verzoekende partij totaal niet op de hoogte bleek te zijn van eventuele veiligheidsmaatregelen die zouden zijn genomen in de huiskerk, niettegenstaande uit haar verklaringen blijkt dat zij wel degelijk op de hoogte was van de gevaren; (ii) er een ernstige tegenstrijdigheid is tussen haar opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS), nu zij voor de DVZ verklaarde dat zij de dag voordat er agenten bij haar thuis kwamen reeds vernomen had dat er mensen door de Iraanse autoriteiten waren opgepakt en er sommigen konden weglopen en ook tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud

verklaarde dat haar neef Ma. haar op 24 of 25 *khordad* 1398 (14 of 15 juni 2019) in de late namiddag opbelde met de melding dat de politie de huiskerk ontdekt had waarbij er een aantal mensen werden opgepakt en de rest kon vluchten, terwijl zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud echter plotsklaps ontkende dat Ma. haar ooit ingelicht had over de ontdekking van de huiskerk, voorts uitdrukkelijk verklaarde dat zij hierover pas op de hoogte werd gesteld toen het *Ettelaat* haar woning binnenviel en tevens uitdrukkelijk verklaarde dat zij nooit heeft vernomen dat er iemand uit de huiskerk gearresteerd werd; en (iii) het gedrag van verzoekende partij en haar gebrek aan interesse haaks staan op een nood aan internationale bescherming, nu immers moet worden vastgesteld dat (a) verzoekende partij niet wist of er reeds een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart en of zij reeds bij verstek veroordeeld werd in Iran, en geen advocaat of haar familie raadpleegde om dit te weten te komen en (b) verzoekende partij, die stelt dat zij ongeveer zes maanden na de ontdekking van de huiskerk via Ma. vernomen zou hebben dat Mu. kon ontsnappen en met zijn echtgenote naar Turkije vluchtte, niets kon vertellen over de reden dat Mu. moest vluchten, waar Mu. zich bevond toen de huiskerk ontdekt werd, of er toen een sessie doorging in de huiskerk of hoe de ontdekking van de huiskerk geschiedde. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanhaalt die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij inzake het niet vermelden van de miraculeuze genezing van haar zoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidt op de moeilijke omstandigheden waarin het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak plaatsvindt (lawaaï, meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en stelt dat asielzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij zich beperkt tot een zeer algemene kritiek op de wijze waarop interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak zouden verlopen, doch zonder *in concreto* aan te tonen dat zij ten gevolge van de omstandigheden waarin haar interview verliep niet de mogelijkheid had om de essentiële elementen die de aanleiding vormden voor haar vlucht uit haar land van herkomst mee te delen. Zij het vooreerst benadrukt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in nefaste omstandigheden is verlopen. Bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud doet verzoekende partij weliswaar een aantal correcties van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch verklaarde zij tevens uitdrukkelijk dat zij de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verstond en dat zij er alle essentiële elementen van haar verzoek om internationale bescherming heeft kunnen weergeven (notities CGVS d.d. 23/10/2020, p. 2-3). Waar verzoekende partij op algemene wijze opmerkt dat veel asielzoekers ten tijde van hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet over een advocaat beschikken en daardoor het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet beseffen, duidt de Raad erop dat uit de voorgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (vragenlijst CGVS, 'voorafgaand advies'). Daar verzoekende partij haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en/of onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Waar verzoekende partij nog duidt op de korte duur van het interview en het feit dat gevraagd wordt om niet in detail te treden, stelt de Raad vast dat nergens uit deze vragenlijst blijkt dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen. Het doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar bekering dat zij tijdens dit interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment gewag maakt van de miraculeuze genezing van haar zoon, nochtans de directe aanleiding waarom zij Mu. een woning liet gebruiken om er een huiskerk in te organiseren en daarenboven voor haar de rechtstreekse aanleiding voor haar bekering tot het christendom. Haar uitleg in haar verzoekschrift dat zij hiervan geen gewag heeft gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat zij er niet heeft gesproken over de redenen van haar bekering en zich geconcentreerd heeft op haar problemen als zodanig, namelijk de huiszoekingen, en de redenen van deze problemen, namelijk het feit dat zij een huis aan Mu. had geleend zodat hij het als huiskerk kon gebruiken, kan evenmin overtuigen. Immers moet worden vastgesteld dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel aangaf dat zij geïnteresseerd raakte in het christendom door haar kennis Mu. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Indien de genezing van haar zoon werkelijk de reden was waarom zij bekeerde tot het christendom en waarom zij uiteindelijk toch besloot om haar vaders huis uit te lenen aan Mu. om er een huiskerk te organiseren, kan redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij hiervan ook gewag zou maken tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.2.6.1. In verband met de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen enkel bewijs van de ziekenhuisopname van haar zoon voorlegde, voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een medisch attest van de ziekenhuisopname van haar zoon (bijlage 7). Per aanvullende nota van 19 juli 2021 brengt verzoekende partij een vertaling van dit stuk bij. Verzoekende partij geeft aan dat zij dit medisch attest had overgemaakt aan haar advocaat, doch dat haar advocaat heeft nagelaten dit stuk over te maken aan het Commissariaat-generaal. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een e-mail d.d. 11 december 2020 aan haar advocaat waarin gewag wordt gemaakt van een bijkomend stuk (bijlage 8).

2.2.6.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij louter een kopie bijbrengt en dat aan dergelijke kopie geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien, zelfs al zou zij de ziekenhuisopname van haar zoon aantonen, dient erop te worden gewezen dat dit op zich allerm minst volstaat om de door haar beweerde bekering tot het christendom aan te tonen. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing nog tal van andere vaststellingen worden gedaan die de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het christendom in Iran ondermijnen.

2.2.7.1. Inzake het gegeven dat verzoekende partij zich niet bij Mu. informeerde over het christendom, stelt verzoekende partij dat haar relaas *prima facie* geloofwaardig is nu uit informatie blijkt dat de meeste Iraanse moslims die zich in Iran bekeren via familieleden of vrienden aan het christendom worden voorgesteld (bijlage 3 van het verzoekschrift). Verder stelt zij in dit verband dat het feit dat zij de eerste keer tegen Mu. had gezegd dat hij voorzichtig moest zijn kan verklaren waarom hij geen verdere informatie heeft gegeven aan haar. Ook bemerkt zij dat *“deze aspecten zelfs onder aloude vrienden in Iran niet aan de orde komen”* en *“(d)e aanwezige tolk bevestigt dat dergelijke kwesties in Iran, wegens culturele redenen, niet aan de orde zijn”*.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partij geenszins kan volstaan met een verwijzing naar algemene informatie over bekeringen in Iran om haar eigen bekering in Iran aan te tonen. Daarnaast duidt de Raad erop dat, waar verzoekende partij thans betoogt dat *“deze aspecten zelfs onder aloude vrienden in Iran niet aan de orde komen”*, uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat haar vriend Mu. ergens in het jaar 1395 spontaan begon over zijn afkeer voor de islam en aangaf dat hij bekeerd was tot het christendom (notities CGVS d.d. 23/10/2020, p. 21). Vervolgens zou verzoekende partij hem enkele vragen over het christendom hebben gesteld (notities CGVS d.d. 23/10/2020, p. 21). Het is dan ook wel degelijk bevreemdend dat verzoekende partij en Mu., die elkaar ongeveer twee keer per maand zagen, nadien nog nauwelijks zouden hebben gepraat over het christendom (notities CGVS d.d. 23/10/2020, p. 21). Verzoekende partij gaf aan dat de gelegenheid zich niet voordeed en dat het misschien ook was omdat zij aan Mu. had gezegd dat hij voorzichtig moest zijn (notities CGVS d.d. 23/10/2020, p. 21). Indien werkelijk sprake was van een oprechte interesse in het christendom in hoofde van verzoekende partij, is het evenwel niet aannemelijk dat verzoekende partij niet zelf het initiatief nam om hierover vragen te stellen aan Mu., bijvoorbeeld op een moment dat zij alleen waren en hierover vrij konden praten. Dat zij hem nooit heeft gevraagd hoe hij in aanraking kwam met het christendom, wanneer hij zich bekeerde, of hij was gedoopt en/of naar welke huiskerk hij ging (notities CGVS, p. 22), is, gelet op haar voorgehouden interesse in het christendom en haar bewering dat deze interesse gewekt was door Mu., geheel niet aannemelijk.

2.2.8.1. Wat betreft haar christelijke activiteiten in Iran en het feit dat zij geen informatie opzocht toen zij nog in Iran was, bemerkt verzoekende partij dat haar bekering niet in één dag plaatsvond, maar het resultaat is van een geleidelijke verandering die na de genezing van haar zoon begon. Verzoekende partij duidt op de korte periode tussen de genezing van haar zoon en haar vertrek uit Iran, met name vier maanden, en stelt dat zij in deze periode een bijbel vroeg aan Mu. en ging getuigen in de huiskerk. Zij wijst er nog op dat zij in deze periode ook moest zorgen voor haar zoon, waardoor zij niet zoveel tijd had. Ten slotte merkt verzoekende partij nog op dat het gevaarlijk was om dergelijke activiteiten te hebben of een bijbel te vragen. Bovendien heeft zij duidelijk verklaard dat zij pas in België christen is geworden.

2.2.8.2. De Raad bemerkt evenwel dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat haar interesse in het christendom reeds gewekt was toen Mu. in het jaar 1395 (21 maart 2016 tot 20 maart 2017) vertelde over zijn bekering in het christendom (notities CGVS d.d. 23/10/2020, p. 21). Verzoekende partij gaf aan dat Mu. toen heel overtuigend overkwam en dat wat hij zei vanzelfsprekend was (notities CGVS d.d. 23/10/2020, p. 21). Dat verzoekende partij tussen dit moment waarop haar

interesse was gewekt en haar vertrek uit Iran in *khordad* 1389 (juni 2019) nooit naar informatie over het christendom heeft gezocht, en ook niet na de genezing van haar zoon in *esfand* 1397 (februari/maart 2019) die volgens haar te danken was aan haar gebed tot Jezus (notities CGVS d.d. 4/12/2020, p. 5-6), ondergraaft verder haar bewering dat zij in Iran interesse zou hebben gekregen in het christendom. Haar uitleg dat dit te gevaarlijk zou zijn, biedt geen soelaas. Immers moet worden vastgesteld dat verzoekende partij blijkbaar wel, ondanks zij op de hoogte was van het hiermee gepaard gaande risico, aan Mu. de toestemming gaf om een huiskerk in haar woning te organiseren en zij ook om een bijbel gevraagd zou hebben aan Mu. (notities CGVS d.d. 04/12/2020, p. 6). Dat zij anderzijds dan niet poogt om meer informatie te verkrijgen over het christendom, is in het licht van haar voorgehouden interesse in het christendom uiterst opmerkelijk.

2.2.9.1. Betreffende de vaststelling dat verzoekende partij niet op de hoogte was van eventuele veiligheidsmaatregelen in de huiskerk, verwijst verzoekende partij naar haar verklaring dat Mu. haar had gezegd dat hij voorzichtig zou zijn en merkt zij daarnaast op dat zij besloot haar huis te lenen onafhankelijk van het hieraan verbonden risico. Verzoekende partij vertrouwde Mu. de veiligheidsmaatregelen toe en zag het nut niet in hiernaar te vragen nu zij hiermee toch niet vertrouwd is en zij derhalve niet zou weten of de genomen veiligheidsmaatregelen toereikend waren. Bovendien bestaat er altijd een risico, zelfs met veiligheidsmaatregelen, aldus verzoekende partij.

2.2.9.2. De Raad acht het evenwel niet aannemelijk dat verzoekende partij eerst gedurende een hele tijd aan Mu. weigert om haar woning te gebruiken voor diens huiskerk omdat het te risicovol was (notities CGVS d.d. 04/12/2020, p. 20), om dan vervolgens, toen zij na de genezing van haar zoon besloot om Mu. toch toe te laten de woning te gebruiken, zelfs niet na te gaan of er veiligheidsmaatregelen werden genomen in de huiskerk. Dat zij besloten had de woning uit te lenen ondanks het risico, neemt niet weg dat redelijkerwijze mag aangenomen worden dat verzoekende partij zich ervan zou vergewissen dat het risico op ontdekking werd geminimaliseerd en dat er voldoende veiligheidsmaatregelen werden genomen. Dat zij zich zonder meer neerlegde bij de mededeling van Mu. dat hij voorzichtig en waakzaam zou zijn, is gelet op de mogelijke ernstige gevolgen indien de huiskerk zou worden ontdekt in het huis van haar vader, niet plausibel.

2.2.10.1. Verder werpt verzoekende partij op dat de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over het feit of zij al dan niet voor de inval in haar huis reeds door Ma. werd ingelicht over de ontdekking van de huiskerk en het feit dat er een aantal mensen waren gearresteerd, te wijten is aan een misverstand met de tolk. Bovendien meent zij dat dergelijke tegenstrijdigheid over het precieze verloop van de feiten niet volstaat om haar relaas in twijfel te trekken, temeer nu zij coherent is gebleven inzake een aantal kernelementen, in het bijzonder wat betreft de huiszoekingen en de problemen van haar familie.

2.2.10.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoonde dat de vastgestelde tegenstrijdigheid te wijten is aan een misverstand met de tolk. Zij het bovendien opgemerkt dat verzoekende partij zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij reeds de dag voordat er agenten bij haar thuis kwamen vernomen had dat de huiskerk was ontdekt, dat er een aantal mensen waren opgepakt en dat de rest kon vluchten (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities CGVS d.d. 23/10/2020, p. 14-16). Dat haar verklaringen dienaangaande zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal verkeerd zouden zijn genoteerd, is geenszins ernstig. De vastgestelde tegenstrijdigheid met haar latere verklaringen tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud, waar zij ontkende dat Ma. haar ooit ingelicht had over de ontdekking van de huiskerk en uitdrukkelijk verklaarde dat zij hierover pas op de hoogte werd gesteld toen het *Ettelaat* haar woning binnenviel en nooit heeft vernomen dat er iemand uit de huiskerk gearresteerd werd (notities CGVS d.d. 4/12/2020, p. 9 en 11), blijft dan ook onverminderd overeind. De Raad benadrukt nog dat deze ernstige tegenstrijdige verklaringen betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, met name haar problemen in Iran omwille van de huiskerk in de woning van haar vader. Deze vaststelling ondergraaft dan ook wel degelijk verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Dat verzoekende partij over andere elementen wel coherente verklaringen zou hebben afgelegd, doet bovendien geen enkele afbreuk aan voormelde flagrante tegenstrijdigheid.

2.2.11. Waar verzoekende partij oppert dat haar niet kan worden verweten dat zij niet weet of er reeds een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart en of zij reeds bij verstek veroordeeld werd in Iran, nu zij immers problemen kent met het *Ettelaat* en zij hun onderzoek in het geheim uitvoeren en geen dagvaardingen laten aangaan voordat zij huisbezoeken afleggen, en dat zij het niet nodig acht een advocaat aan te stellen zolang haar zaak zich niet op dat niveau bevindt, stelt de Raad evenwel vast dat

verzoekende partij niet verder komt dan loutere veronderstellingen daar uit haar verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud immers blijkt dat zij op geen enkel moment een advocaat of haar familie raadpleegde om na te gaan of er reeds een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart (notities CGVS d.d. 4/12/2020, p. 11). Zij gaf er aan te vermoeden dat het *Ettelaat* haar dossier nog niet had overgemaakt aan de rechtbank omdat haar familie nog geen brief van de rechtbank had ontvangen (notities CGVS d.d. 4/12/2020, p. 12). Evenwel kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd zou informeren over de gang van zaken in haar land van herkomst en via een advocaat of via familie zou trachten na te gaan of er reeds een gerechtelijke procedure tegen haar werd opgestart. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat de houding en het gebrek aan interesse van verzoekende partij haaks staan op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

2.2.12.1. Omtrent de vaststelling dat zij niets kan vertellen over de reden dat Mu. moest vluchten, waar Mu. zich bevond toen de huiskerk ontdekt werd, of er toen een sessie doorging in de huiskerk of hoe de ontdekking van de huiskerk geschiedde, benadrukt verzoekende partij dat zij na de inval geen contact meer heeft gehad met Mu. en dat zij hierover werd ingelicht door Ma. Verzoeker merkt op dat zij *“op de hoogte (werd) gebracht van de inval toen hij Ma. (...) heeft opgebeld na het bezoek van de Ettelaat diensten bij zijn huis”,* dat zij *“dus onder schok (was) toen hij Ma. (...) heeft opgebeld”,* dat zij *“(b)ovendien (...) al op dat moment (wist) dat hij in gevaar was en dat hij moest vluchten”* en dat *“(h)et (...) als zodanig niet nodig (was) verder informatie te krijgen van Mu. (...) of Ma. (...) over wat precies gebeurde”* en dat *“(h)ij (...) dus niet zo veel vragen (heeft) gesteld (...) omdat hij andere zorgen heeft”*.

2.2.12.2. De Raad wijst er evenwel op dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij ongeveer zes maanden na de ontdekking van de huiskerk, in azar of *dey* 1398 (eind 2019-begin 2020), door Ma. werd ingelicht van het feit dat Mu. kon ontsnappen en met zijn echtgenote naar Turkije vluchtte (notities CGVS d.d. 4/12/2020, p. 10). Ook recent zou verzoekende partij nog met Ma. hebben gesproken en zou deze haar hebben gezegd dat Mu. en zijn echtgenote nog steeds in Turkije zijn (notities CGVS d.d. 4/12/2020, p. 10). Derhalve had zij nog meermaals de gelegenheid om zich bij Ma. te informeren over de reden dat Mu. moest vluchten, waar deze zich bevond toen de huiskerk ontdekt werd, of er toen een sessie doorging in de huiskerk of hoe de ontdekking van de huiskerk geschiedde. Dat zij dit evenwel naliet, ondergraft wederom de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielaas.

2.2.13. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij voor het overige in haar verzoekschrift, in een poging om voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het ontkennen van bepaalde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.14. Gelet op het voorgaande, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoekende partij noch haar beweerde bekering tot het christendom in Iran, noch haar problemen ten gevolge van deze bekering aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.15. De Raad wijst er vervolgens op dat de vaststelling dat aan de geloofsactiviteiten van verzoekende partij in Iran geen geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in België. Aangezien haar bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan haar motivatie om in België naar de kerk te gaan ook geen enkel geloof meer gehecht worden en kan er besloten worden dat zij hier eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging naar de kerk gaat.

Bovendien worden in de bestreden beslissing nog een aantal vaststellingen gedaan die het opportunistisch karakter van haar geloofsactiviteiten in België bevestigen. Meer bepaald overweegt verwerende partij dienaangaande het volgende: *“Dat u bovendien bij de eerste mogelijkheid die zich voordoet - omwille van de coronamaatregelen situeerde zich dit vijf of zes maanden na uw aankomst in België - reeds een kerk bezoekt (CGVS 2, p12) en u dit kerkbezoek linkt aan uw interesse die u voor het Christendom in Iran kreeg (CGVS 2, p5), terwijl uw interesse in het Christendom in Iran niet geloofwaardig is, toont aan dat er aan uw beweegredenen om in België naar de kerk te gaan / actief te zijn in een kerk geen enkel geloof gehecht kan worden en dat u bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief bent in een kerk. Dat u*

sindsdien wekelijks naar de kerk gaat en er allerhande activiteiten uitvoert (CGVS 2, p12-13), toont evenmin de oprechtheid van uw bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van interesse in het christendom in Iran, duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Bovenstaande vaststellingen betreffende uw ongeloofwaardige bekering worden tot slot bevestigd doordat u niet eens wist wat er gevierd wordt met Pasen. Nochtans is Pasen het christelijke feest bij uitstek, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd. Dat u er zelfs niet eens in slaagde om Pasen correct te duiden, tast nogmaals de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsovertuiging fundamenteel aan."

Waar verzoekende partij haar gebrekkige kennis omtrent Pasen tracht te vergoelijken door de uitleg dat zij aankwam in België op 12 maart 2020 en dat zij omwille van de lockdown geen contact had met de christengemeenschap toen het Pasen was, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij hiermee niet kan verklaren waarom zij ten tijde van haar tweede persoonlijk onderhoud, dat pas plaatsvond op 4 december 2020, niet wist wat er met Pasen werd gevierd. Aangezien Pasen het christelijk feest bij uitstek is, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd, kan redelijkerwijze van verzoekende partij, die beweert reeds in Iran interesse te hebben gekregen in het Christendom en zichzelf als christen te beschouwen sinds haar reddingsgebed vier of vijf maanden na haar aankomst in België (i.e. juli/augustus 2020), verwacht worden dat zij Pasen correct kan duiden. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij toen reeds enkele maanden over een gsm beschikte – zij stelt in haar verzoekschrift dat zij vijf à zes maanden na haar aankomst in België een gsm kreeg – en zij dus in staat was om opzoeken te verrichten op internet.

2.2.16. Waar verzoekende partij nog vreest om bij een terugkeer naar Iran problemen te kennen omwille van de christelijke berichten die zij op Facebook plaatste en haar religieuze activiteiten in België, duidt de Raad erop dat in verband met haar Facebookprofiel en haar religieuze activiteiten volgende pertinente vaststellingen worden gedaan in de bestreden beslissing: *"Wat betreft uw Facebookprofiel ([https://www.facebook.com/j.\(...\)](https://www.facebook.com/j.(...))), waar u beweert christelijke boodschappen op te posten (CGVS 1, p5-6), kan worden opgemerkt dat bij een raadpleging van uw facebookprofiel op 15 oktober 2020 er openbaar slechts één post op uw account te vinden was en het een foto van u zelf betrof waarbij er geen enkele verwijzing naar welke religie dan ook te vinden was (outprint wordt toegevoegd aan administratieve dossier). Dat er bij de raadpleging van uw facebookaccount op 17 december 2020 zichtbaar wordt dat u vier christelijke afbeeldingen hebt gepost waarvan de eerste dateert van 28 oktober 2020, vijf dagen na uw eerste onderhoud doet op zijn minst de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan verwacht worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen -, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.*

Bovendien hebt u geen concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw religieuze activiteiten/bekering in België (CGVS 2, p15)."

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij reeds sinds het aanmaken van haar Facebookaccount in augustus 2020 regelmatig christelijke berichten publiceerde en ter staving hiervan verschillende screenshots van christelijke posts op haar Facebookaccount in de maanden september en oktober 2020 als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 9), bemerkt de Raad dat hoe dan ook, gelet op het hierboven vastgestelde opportunistische en aldus onoprechte karakter van haar bekering tot het christendom, van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Ook inzake deze Facebookberichten moet immers worden opgemerkt dat niets erop wijst dat deze reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn.

Daar waar verzoekende partij, in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat uit informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet, onder verwijzing naar de “COI Focus” betreffende “Iran – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” d.d. 30 maart 2020 (bijlage 4 van het verzoekschrift), opwerpt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen vrijwillig vertrek en gedwongen repatriëring en dat er zeer weinig informatie is over problemen van Iraniërs die gedwongen terugkeren naar Iran, waardoor hierover dan ook weinig geweten is, bemerkt de Raad evenwel dat de vrees om problemen te krijgen bij gedwongen repatriëring louter hypothetisch is, nu nergens uit blijkt dat verzoekende partij dreigt gedwongen gerepatriëerd te worden.

Wat betreft nog de verwijzing van verzoekende partij naar het rapport “Update on the situation for Christian Converts in Iran” van juni 2014 van de *Danish Immigration Service* omtrent de controle van het internet door de Iraanse autoriteiten en de gevolgen wanneer de Iraanse autoriteiten christelijke online activiteiten en/of christelijke inhoud op een computer ontdekken (bijlage 5 van het verzoekschrift) en haar stelling dat het risico van vervolging en arrestatie in geval van terugkeer naar Iran dan ook reëel is, bemerkt de Raad evenwel vooreerst dat verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat de christelijke boodschappen die zij op Facebook plaatste reeds in het vizier zouden zijn gekomen van de Iraanse autoriteiten. De Raad herhaalt dat aangezien van een oprechte bekering tot het christendom geen sprake is, van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij deze christelijke boodschappen verwijdt bij een terugkeer naar Iran. Hetzelfde geldt voor eventuele christelijke inhoud op haar computer of gsm.

Ten slotte verwijst verzoekende partij inzake haar beweerde risico bij terugkeer omwille van haar religieuze activiteiten in België nog naar de conclusie van advocaat-Generaal P. Mengozzi van 25 juli 2018 in de zaak C-56/17, Bahtiyar Fathi tegen Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, voor het Hof van Justitie (zie bijlage 6 van het verzoekschrift), en in het bijzonder naar de passage waar de advocaat-generaal benadrukt dat bij de beoordeling van de gevolgen waarmee de betrokkene in geval van terugkeer naar Iran zal worden geconfronteerd rekening moet worden gehouden met het feit dat hij zich bekeerde toen hij zich nog in Iran bevond en dat de Iraanse autoriteiten hiervan kennis hadden. De Raad duidt er evenwel op dat hierboven omstandig werd vastgesteld dat *in casu* geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bekering van verzoekende partij in Iran en de daaruit voortvloeiende problemen met de Iraanse autoriteiten. Tevens werd door verwerende partij op goede gronden vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de oprechtheid van de bekering van verzoekende partij en haar religieuze activiteiten in België. Er kan *in casu* dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving. Ten slotte dient nog te worden herhaald dat niets erop wijst dat haar religieuze activiteiten in België en/of de christelijke berichten die zij op haar Facebookaccount plaatste reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Wat betreft deze Facebookberichten, wordt er tevens op gewezen dat van haar verwacht mag worden dat zij deze verwijdt bij een terugkeer naar Iran, gelet op het opportunistische karakter ervan. Verzoekende partij werpt hierop geenszins een ander licht.

2.2.17. Aangezien uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aangetoond heeft vanuit een oprecht christelijke overtuiging deel te nemen aan christelijke activiteiten in België, kan door de Raad ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

2.2.18. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift nog verwijst naar en citeert uit verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wijst de Raad erop dat de geciteerde arresten individuele gevallen betreffen en geen bindende precedentwaarde hebben.

2.2.19. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog

naar de uiteenzetting in punt 2.2.23., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.20. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.21. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.22. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.23. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 23 oktober 2020 en 4 december 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.24. Daar waar verzoekende partij nog meent dat verwerende partij een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft daar verzoekende partij niet aantoont welke elementen volgens haar voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van verwerende partij tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Uit het voorgaande blijkt tevens dat zij evenmin *in concreto* aantoont dat met bepaalde feiten of elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. In hoofde van verwerende partij kan dan ook door de Raad geen manifeste beoordelingsfout worden ontwaard.

2.2.25. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT